

Sof- og Stadsretten i Kjøbenhavn. Da det endvidere er tvivlsomt, om de almindelige Domstole efter de gældende civilprocessuelle Regler vilde være i Stand til at træffe en Afgørelse af den her omhandlede Art — et paa en Afvejelse af det rent hensigtsmæssige begrundet Valg mellem flere foreslaaede Fremgangsmaader — allerede fordi Retten formentlig savner Kompetence til af egen Drift at søge de til et saadant Støn fornødne Oplysninger tilvejebragte, hvor det ved Parternes egen Procedure fremkomne ikke i saa Henseende findes tydelstgørende, er det fundet nødvendigt udtrykkeligt at tillægge Retten Besøjeelse til at genoptage Sagen og opfordre Parterne til at fremskaffe yderligere Oplysninger. Naar Retten faar en saadan Besøjeelse, synes det paa den anden Side ubetænkeligt at tillægge den den heromhandlede Myndighed.

§ Overensstemmelse hermed er Paragraffens femte Stykke affattet. Paragraffens sidste Punktum stemmer med de tilsvarende Bestemmelser i det tidligere Forslag.

Til § 7.

Paragraffen er ganske overensstemmende med § 6 i det oprindelige Forslag. Paragraffen ordner særlig Forholdet mellem samvirkende Tekst- og Musikforfattere. Udgangspunktet er, at Forfatter og Komponist ere lige berettigede Medarbejdere. Paa samme Grundlag hviler Reglen i den ovenberørte § 20 i den svenske Lov af 1877, samt Reglerne i den spanske Lov Art. 19, 22 og 23. Derimod tillægger den tyske Lov § 51 — jfr. ogsaa den italienske Lov Art. 6, den ungarske Lov § 52 og den tidligere norske Lov § 31, jfr. § 29 — Komponisten udelukkende Ret til at foranstalte offentlig Opførelse af Musikværker med Tekst, derunder musikalsk-dramatiske Værker. Denne altid uretfærdige Regel stammer fra den Tid, da alle Operatekster var noget rent fabriksmæssigt Makværk uden noget som helst selvstændigt Værd. Men i højeste Grad uretfærdigt og i Strid med hele den nyere Udvikling paa Operaens Omraade, hvorefter der stilles langt større Fordringer til Operatekstens æstetiske og dramatiske Værd, vilde det være, om man legaliserede en saadan Hensynsløshed mod Forfatteren for Fremtiden. Den tyske Rets Regel er derfor ogsaa bleven mødt med en indigneret Protest fra de betydeligste Forfatteres Side. Det maa her være nok at bemærke at efter den tyske Rets Princip vilde enhver — selv den tarveligste — Komponist uden Forfatterens Samtykke og uden at yde noget

som helst Bederlag kunne tilegne sig ethvert Digterværk og lade dette opføre (og aftrykke) sammen med Musikken.¹⁾ Mod et saadant Indgreb er Forfatteren allerede efter den gældende Ret beskyttet. Efter det i Forslaget tagne — formentlig eneste naturlige — Udgangspunkt, Parternes Ligeberrettigelse, ere de enkelte Regler i § 7 ganske selvstændige.

Endnu bemærkes, at § 7 paa Grund af Reglen i § 2 b. maa omfatte ikke blot musikalsk-dramatiske Værker, men ogsaa andre (større) Musikværker, idet der blot med Hensyn til mindre Sangkompositioner er gjort en Undtagelse i § 14 Lit. c.

Til § 8.

Denne Paragraf, der svarer til Lov af 1857 § 16 og § 15, 2det Punktum, nævner en Række Tænktilkendegivelser, som isølge Loven ikke skulle være Genstand for Forfatterret. Reglen er næppe strengt nødvendig, og er, da den ikke kan blive udtømmende, ikke ganske ubetænkelig, idet den frister til Modrætnings Slutninger. Da den dog vil affære en Del Tvivl, og da lignende Udtalelser findes i næsten alle fremmede Love, er det anset rigtigt at bibeholde den; og man tør ogsaa gaa ud fra, at Fortolkningen ligesom hidtil rigtigt vil opfatte den som en ex tuto foretagen Fremhævelse af nogle særlig vigtige Tilfælde, der ikke berettiger til den Slutning, at alle andre Randsfrembringelser ere Genstand for Forfatterret. Ved Valget af de her nævnte Eksempler er der lagt an paa at angive Bestemmelsens Rækkevidde noget bestemtere og nøjagtigere end i de tilsvarende Bestemmelser i Lov af 29de December 1857.

Kapitel II.

§ Dette Kapitel samles alle Reglerne vedrørende Forfatterrettens Overgang til andre, Overdragelse, Arv, Retsfølgning. Reglerne om Overdragelse af Forfatterretten (eller enkelte Sider af denne) indeholde ikke principielle Afvigelser fra den gældende Ret. Kun Slutningen af § 10 indeholder en væsentlig Afvigelse fra Regelen i Lov af 29de December 1857 § 18, som nærmere begrundes nedenfor.

¹⁾ Nogle Love tillægge omvendt ved Dramaer med tilhørende Musik Forfatteren udelukkende Raadighed over den samlede Opførelse af Tekst og Musik. Dette er en Ret i modsat Retning.